

Άνθιμος Αρεθιώτης, ένας άγιος που πρόσφατα ανακαλύψαμε! (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Η πρόνοια του Θεού για τους εκλεκτούς Του.

Θαυμαστή παρέμβαση στον Όσιο Άνθιμο τον Αρεθιώτη

Τρία χρόνια από την ανακομιδή των ιερών του λειψάνων (25 Μαΐου 2013)

Ο Όσιος Άνθιμος ο Αρεθιώτης ήταν πράγματι άνθρωπος του Θεού. Είχε αναλωθεί από τα νεανικά του χρόνια στην ευαρέσκεια του Θεού μας. Ο Ιθακήσιος ασκητής του Βάλτου, ο Γέροντας της Κυράς του Βάλτου, (+1870), ο αυτοχαρακτηριζόμενος «καλόγερος άπορος, ακτήμων και μη έχων που την κεφαλήν κλίνη» βρισκόταν πάντοτε κάτω από τη θεία σκέπη, κάτω από την ανύστακτη πρόνοια του Θεού. Τα άφηνε όλα στην θεϊκή παρέμβαση και το μόνο που τον απασχολούσε ήταν η σωτηρία της ψυχής του. Γι' αυτήν άλλωστε εγκατέλειψε και πατρίδα και οικείους και παρείδε τη νεότητα και τις κατά κόσμον «ομορφιές της ζωής». Την πραγματική ομορφιά της ζωής, έλεγε, την απολαμβάνει οποίος βρίσκεται στην αγκαλιά του Θεού μας, οποίος εφαρμόζει στην πράξη την προτροπή του Ψαλμωδού: «Επίρριπον επί Κύριον την μέριμνά σου και Αυτό σε διαθρέψει» (Ψλμ. νδ´ 23).

Ο Όσιος Άνθιμος ζούσε και ανέπνεε Χριστό. Ο, τι είχε δεν το θεωρούσε δικό του, αλλά παραχώρηση του Θεού, για να το διαχειρισθεί και να ωφελήσει ψυχές. Η ζωή του ήταν ένα ζωντανό παράδειγμα ταπεινού ασκητού, που με τον ιδρώτα του κέρδιζε τον άρτο του τον επιούσιο. Ήταν ένας μάρτυρας συνειδήσεως αφανής και άγνωστο στους πολλούς, όπως ο «Φτωχός Άγιος» του Παπαδιαμάντη, για τον οποίο αυτός έγραψε: «Εκοιμήθη τον ύπνον τον παραδείσιον, πτωχός αιπόλος! μιμηθείς τον Ποιμένα τον καλόν, τον τιθέντα την ψυχήν υπέρ των προβάτων. **Και ύστερον, πως να μη μοσχοβολά το χώμα**»; Και ο γράφων έχει προσωπική μαρτυρία της ευωδίας των ιερών του Οσίου Ανθίμου λειψάνων κατά την ανακομιδή τους, αλλά μετά από αυτήν.

Τα επόμενα δύο περιστατικά ενδεικτικά της πρόνοιας του Θεού στον Όσιο Άνθιμο πείθουν για του λόγου το αληθές.

Ο Γέροντας Άνθιμος ήταν πολύ κοινωνικός και ήθελε πάντοτε να ωφελεί με το λόγο του τους συνομιλητές του. Έτσι έβγαινε έξω από το Μοναστήρι προς την Αγία Τριάδα, στο ξάγναντο, για την συνηθισμένη του ιεραποστολή στους απλοϊκούς κατοίκων των γύρω του Μοναστηριού χωριών. Όταν ήταν καλοκαίρι και ο ήλιος έκαιγε, ο φτωχός καλόγερος δεν είχε καπέλο στο κεφάλι, για να προφυλαχθεί. Όμως ο Θεός και γι' αυτό μεριμνούσε. Όλοι έβλεπαν πάνω από το κεφάλι του να περιίπταται ένας μεγάλος αετός, που του σκίαζε το πρόσωπο και έκαναν το σταυρό τους λέγοντας: Άυτός είναι Άγιος»!

Στους κήπους, έπειτα, του Μοναστηριού ο Γέροντας εργαζόταν σκληρά τόσο για τα απαραίτητα στο Μοναστήρι του αγαθά, όσο και για τη φιλοξενία και τις

ελεημοσύνες. Κάποτε στο αγρόκτημα κάτω στο Μενίδι που ήταν γεμάτο αχλαδιές, συκιές και κλήματα έρχονταν κρυφά το βράδυ κάποιοι έκοβαν καρπούς και έφευγαν. Ο Άγιος το έκανε θέμα προσευχής, γιατί η πρόνοια του Θεού τον είχε αξιώσει να έχει μεγάλη συγκομιδή από το κτήμα αυτό. Ένα βράδυ οι κλέφτες αφού γέμισαν τα σακούλια τους με καρπούς ετοιμάσθηκαν να φύγουν. Αλλά ο φράχτης ψήλωνε τόσο πολύ που ήταν αδύνατο να τον υπερβούν. Η προσευχή του Γέροντα με παράδοξο τρόπο τον ψήλωνε, ώστε να αποκαλυφθούν οι ένοχοι και να σταματήσουν την κλοπή. Το επόμενο πρωί τους πλησίασε με αγάπη ο Γέροντας και τους είπε:

—Γιατί θερίζετε εκεί που δεν σπέρνετε; Δεν ξέρετε ότι η Θεία δικαιοσύνη θα αποκαλύψει τις πράξεις σας;

Έπειτα τους χάρισε όλα τα κλοπιμαία και τους άφησε να φύγουν, αφού είχαν πάρει το μάθημά τους. Έκτοτε εκείνοι έπαψαν να ζημιώνουν τον Γέροντα με τις κλοπές τους και όλοι θαύμασαν την αγιότητα του ανδρός και τη δύναμη της προσευχής του.